

ДУДУЛЧО.

Баба Търкаланка стана рано и се приготви да иде на пазара. Тя взема голема кошница, пръброви царитъ въ кисийката си и записа на една книжка всичко, каквото тръбаше да се накупи: платънце за ризки, прежда за чорапи игли за шиене, конци за кърпене, гребенъ за ръшене, пастърмица за мезенце, винце за черпене и други потръби.

Връмето бѣ облачно, та баба Търкаланка взе и чадъра.

Слѣдъ това тя повика малкото си внуче, хубавия Дудулчо, и му каза:

— Слушай, Дудулчо, баби; много си, синко, хубавъ, ама си много немиренъ; дхесъ те самичъкъ оставямъ, та си отваряй очите. Отъ двора вънъ да не излизашъ, съ дѣцата на улицата да не играешъ, отъ меда да не я ешь, че ще ти се пукне коремътъ, въ долапа да не бъркашъ. А най-много ти поръчамъ, Дудулчо, хубавъ на баба, кокошкитъ да пазишъ, по двора да не шетатъ, орель да ги не грабне, прѣзъ плета да не прѣхвъркатъ. Гората е близко, лисици ходятъ; ази ги, Дудулчо, да не ги грабнатъ.

— Да, бабо, ще слушамъ всичко, какво ми казвашъ. Кокошкитъ ще валда, въ долапа нѣма да бѣлкамъ, съ дѣцата нѣма да игламъ, ама искамъ да ми купишъ отъ пазара свилцица.

— Ще ти купя свирчица, Дудулчо, ама не забравяй хубавичъкъ, какво ти баба заръча.

— Доблѣ, доблѣ, бабо! — Баба Търкаланка отиде на пазара, а Дудулчо остана да пази къщата и кокошкитъ. И тръгна той

важно да се разхожда изъ двора и да гледа на всички страни. Кокошкитъ не смѣятъ да шавнатъ отъ него, орель не смѣе да се завие. Редъ и честностъ.

— Но ето че пътната врата леко скръдна, и прѣдъ Дудулчо се изпручи приятельтъ му Тропанчо.

— Добълъ день, Дудулчо!

— Добълъ день, Тропанчо, какво водишъ?

— Това е шейната ми; ха да идемъ да се пързаляме.

— Да идемъ, Тропанчо, но баба ми каза да валдимъ кокошкитъ.

— Вължи ги за клаката да не бѣгатъ, и да идемъ.

Дудулчо взе една връвъ и завърза краката на кокошкитъ, зарадванъ, че ще иде на пързалката и че кокошкитъ му нѣма да бѣгатъ.

Скоро Дудулчо и Тропанчо се памѣриха на близкия баръ, покритъ съ дебелъ снѣгъ. Тѣ седнаха двамата на шейната и